

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **M. B.**
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Bauerem
se sídlem Jinonická 804/80, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. KrÚ 29803/2023/ODSH/16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce napadl žalobou u správního soudu v záhlaví vymezené rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze

dne

12. 4. 2022, č. j. OSA/P-1662/21-D/66. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“); za to mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 25. 10. 2021 v 10:22 hodin jako řidič silničního motorového vozidla tovární značky Porsche Macan Turbo, registrační značky X, jel na dálnici D11 v km 85,5 ve směru jízdy na Prahu rychlostí 169 km/h (po odečtu tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h o 39 km/h, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Nezákonnost spatřoval především v pochybnostech o totožnosti skutku. Podle napadeného rozhodnutí a výpovědi kontrolujících policistů se skutek stal ve směru dálnice D11 na Prahu, čímž se závěr zcela liší od písemné dokumentace a podkladů silniční kontroly a přestupkového řízení vůbec. Žalobce tvrdil rozpor výpovědi policistů se spisovým materiálem a záznamy v něm, kdy z fotodokumentace nelze zjistit, v jakém směru se údajný přestupek stal. Žalobce dále vznesl pochybnosti o nestrannosti policisty jako svědka, která může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen podle úspěšnosti postihů jednotlivců za přestupky. Taková motivace může v policistovi vyvolat přesvědčení, že určitou skutečnost viděl, ač se nestala, nebo naopak. Dle policistů se jednalo o administrativní chybu, kterou ovšem nebyli schopni při své výpovědi objasnit. K nevěrohodnosti napadených výpovědí také přispívá několikaměsíční odstup výpovědí od údajného přestupku. Žalobce dále upozornil na průtahy, způsobené nedostavením se policistů k prvnímu jednání. Žalobce dále namítal, že výpovědi policistů jsou procesně nepoužitelné, protože správní orgán svědky upozornil na nesrovnalost směru jízdy ve spisovém materiálu ještě před samotným výsledkem. Takové upozornění bylo podle žalobce nezákonné, když policisté s touto rozpornou skutečností měli být konfrontováni až v rámci nařízeného jednání. Výsledky policistů byly nařízeny až poté, co správní orgán Policii ČR upozornil na předmětnou nesrovnalost. Správní orgán tedy svědkům nepřípustně předestřel skutečnosti „potřebné“ pro udržení totožnosti skutku a pro prokázání žalobcovy viny. Dle žalobce nebylo správně prokázáno místo spáchání údajného přestupku, tedy směr jízdy na Prahu, což má za následek nejasný skutkový děj a pochybnosti o totožnosti skutku. Směr jízdy nelze vyčíst ani z videozáznamu předloženého policisty.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný setrval na svém právním názoru, uvedeném ve svém rozhodnutí, žalobní námitky označil za totožné s odvolacími námitkami, s nimiž se zde vypořádal. K otázce místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že nepřehlédl, že v oznámení přestupku je uveden směr jízdy vozidla na Hradec Králové. Stejný směr je uveden rovněž v první větě

úředního záznamu policistky. Nicméně, již zde je uvedeno, že vozidlo bylo změřeno v kilometru 85,5 a bylo zastaveno v kilometru 81. Rovněž v záznamu o přestupku je ve spodní části uveden směr Hradec Králové. Nicméně v totožném záznamu o přestupku, který je v automatizovaném režimu výstupem z měřícího zařízení, je uveden údaj o místě měření GPS souřadnicemi, které po zadání vychází přesně do jízdního pruhu dálnice D11 směřujícího na Prahu. Uvedený rozpor vyjasnili policisté ve své výpovědi, když uvedli, že k měření došlo ve směru na Prahu. Správní orgán prvního stupně na výše uvedená zjištění v rámci dokazování reagoval změnou ve výroku meritorního rozhodnutí. Nad rámec žalovaný uvedl, že směr jízdy není podstatný, neboť se jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici mimo obec, která je stanovena obecnou úpravou. K záměně s jiným skutkem nemůže dojít, neboť popis je dán nejen místem, ale časem jednání a naměřenou rychlostí. Otázkou věrohodnosti výpovědi policistů v rámci ústního jednání se zabýval ve svém rozhodnutí již i správní orgán prvního stupně; konstatoval, že výpovědi policistů považuje za konzistentní a věrohodné v kontextu s dalšími důkazními prostředky. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Rovněž se žalovaný ztotožnil se závěrem, že s postupem času si na dílčí detaily kontroly policisté nepamatovali. K námitce žalobce ohledně předestření skutečnosti svědkům žalovaný připomněl, že úřední záznam sepsaný policisty nelze považovat za analogický záznamu o podání vysvětlení. Žalovaný uvedl, že nesdílí názor žalobce, že policisté měli být konfrontováni s vadným uvedením směru jízdy až v rámci ústního jednání, když sám žalobce na tuto skutečnost upozornil již ve svém vyjádření. Ohledně videozáznamu žalovaný uvedl, že zachycuje samotnou silniční kontrolu s žalobcem na blíže nespecifikovaném dálničním odpočívadle. Jako důkaz nemá privilegované postavení a je nezbytné jej zasadit do kontextu dalších důkazních prostředků. S ostatními důkazy videozáznam koresponduje. Závěrem žalovaný upozornil, že se jednalo o běžné změření služebním vozidlem, nikoli automatizovaným technickým prostředkem a žalobce si musel být vědom, v jaké části dálnice D11 a směru jízdy byl fakticky změřen a podroben následné silniční kontrole.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
6. Z předloženého správního spisu krajský soud konstatuje následující průběh řízení v posuzované věci:
 - dne 26. 10. 2021 oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Pravy, spáchání přestupku, spočívajícího v jednání popsaném shora. Přílohou oznámení je úřední záznam, proškolení obsluhy silničního radiolokačního měřiče rychlosti, ověřovací list, záznam o přestupku a evidenční karta řidiče,
 - správní orgán rozhodl ve věci nejprve příkazem ze dne 22. 12. 2021, proti němuž podal žalobce včas odpor,

- dne 4. 1. 2022 správní orgán první stupně vyrozuměl o pokračování správního řízení po podaném odporu a poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalobce se vyjádřil dne 21. 1. 2022, žalovaný nařídil ústní jednání a předvolal obviněného k ústnímu jednání, žalovaný dále předvolal svědky – kontrolující policisty, ústní jednání se uskutečnilo dne 17. 2. 2022 za přítomnosti zástupce žalobce, svědci byli omluveni svým nadřízeným,
 - správní orgán první stupně nařídil na den 16. 3. 2022 další ústní jednání a opět předvolal žalobce a svědky,
 - dne 17. 2. 2022 se žalobce vyjádřil k prvnímu ústnímu jednání, žalovaný požádal Policii ČR o součinnost ohledně nedostavení se svědků k výslechu a odpověď dostal dne 24. 2. 2023,
 - dne 16. 3. 2022 se konalo druhé ústní jednání a za přítomnosti zástupce žalobce byli vyslechnuti svědci – kontrolující policisté, do spisu bylo založeno CD s videozáznamem z měření, dne 18. 3. 2022 se žalobce vyjádřil před vydáním rozhodnutí k podkladům,
 - dne 12. 4. 2022 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci; odvolání proti němu bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).
8. Žaloba není důvodná.
9. Námitku žalobce ohledně pochybností o totožnosti skutku neshledal krajský soud důvodnou. Totožnost skutku je třeba odlišit od popisu skutku. Na zachování totožnosti skutku nemá vliv změna v okolnostech individualizujících skutek z hlediska času, místa spáchání, míry a formy zavinění, dokonce ani rozsah následku. Změnil-li žalovaný vymezení místa spáchání přestupku, změnil pouze popis skutku a nezaměnil jej za jiný skutek. Žalovaný odstranil vadu spočívající ve špatném uvedení směru jízdy na základě podkladů shromážděných ve správním spise. Tento postup se nijak nedotkl práv žalobce. Vada, která se objevila na počátku řízení, resp. v oznámení přestupku a dále pak ve vydaném příkazu byla zhojena provedeným dokazováním v pokračujícím řízení v prvním stupni a není tak vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Povinnost zachovat totožnost skutku neznámá, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o přestupku. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a prokázány. V posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jehož skutková podstata je vymezena tak, že ji naplní fyzická osoba, která „*v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více, přičemž řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg smí jet po dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹“.* Konkrétní místo spáchání přestupku není přímo součástí příslušné skutkové podstaty. Jinak řečeno, konkrétní místo není rozhodné pro závěr, zda se přestupek stal (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013 č. j. 8 Afs 17/2012-

375, odst. 172 a násl.). Je ovšem nezbytnou náležitostí popisu skutku. Uvedení konkrétního místa spáchání přestupku je podstatné pro vyloučení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Dílčí změna v popisu skutku spočívající pouze ve změně směru jízdy vozidla nezpůsobila, že by skutek byl zaměnitelný s jiným nebo že by žalobce mohl být potrestán za tentýž skutek dvakrát. Správní orgán prvního stupně v předmětné věci za účelem objektivního posouzení jednání žalobce opatřil dostatek podkladů o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalobce byl uznán vinným z jednání, které zahrnovalo řízení motorového vozidla ve směru na Prahu, tak jak bylo prokázáno při provedeném dokazování. Správní orgán prvního stupně k prokázání uvedené skutečnosti vyslechl kontrolující policisty X a Y, kteří shodně vypověděli, že vozidlo bylo změřeno ve směru jízdy na Prahu. Z jejich výpovědí vyplynulo, že na počátku řízení chybně uvedený směr jízdy na Hradec Králové byl pouze administrativní (písařskou) chybou. Na podporu jejich tvrzení svědčí i skutečnost, že žalobce byl změřen v kilometru 85,5 km a zastaven byl v kilometru 81, kdy toto sestupné staničení svědčí o tom, že se jednalo o úsek ve směru jízdy na Prahu, jelikož – jak je obecně známo – české dálnice vedoucí z Prahy ven (tedy i na Hradec Králové) jsou staničeny vzestupně od Prahy. Ze záznamu o přestupku, který je v automatizovaném režimu výstupem z měřicího zařízení, jsou pak zcela zřejmé souřadnice GPS z místa měření. Po zadání těchto GPS souřadnic do veřejně dostupných mapových portálů lze s přesností zjistit místo měření. Tedy dle souřadnic GPS, které vygenerovalo měřící zařízení s přesností na 3 desetinná místa úhlové vteřiny, se bod měření nachází v jízdním pruhu dálnice D11 směrem na Prahu. S ohledem na výše uvedené a provedené dokazování má krajský soud za prokázané spáchání přestupku žalobcem, a to ve směru jízdy na Prahu.

10. Žalobce dále vznesl pochybnosti o nestrannosti a věrohodnosti policistů jako svědků. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud nic nenásvědčuje tomu, že policisté měli, resp. mají, v konkrétní věci zájem na jejím výsledku (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Žalobce během správního řízení ani v žalobě neuvedl jakoukoli konkrétní a relevantní skutečnost, ze které by bylo lze usuzovat na zaujatost kontrolujících policistů. Krajský soud tedy výpovědi policistů za nevěrohodné nepovažuje. Mimo o spáchání přestupku v posuzované věci svědčí celý komplex vzájemně provázaných důkazů, kde výpovědi policistů tvoří ne více, ne méně než jeho dílčí součást. Je dokonce otázkou, nakolik bylo vůbec konání výsledku zasahujících policistů nutné, neboť se jeví, že i bez tohoto výsledku by ostatní shromážděné podklady dostatečně prokazovaly spáchání přestupku žalobcem.
11. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřoval v procesním pochybení při výsledku kontrolujících policistů jako svědků. Odvolával se na nepřípustné předestření potřebných skutečností pro udržení totožnosti skutku a prokázání viny žalobce v přestupkovém řízení. O této námitce uvažil krajský soud následovně. Na úřední záznam sepsaný policisty není namístě aplikovat ustanovení o záznamu o podání vysvětlení, Nejedná se proto o porušení § 158 odst. 5 trestního řádu, na které žalobce za

použití analogie práva upozornil. Byl to ostatně sám žalobce, který upozornil po vydání příkazu na nesoulad směru jízdy při změření uvedený v oznámení o přestupku a faktickým místem změření vozidla. Je tedy zcela logické, že správní orgán prvního stupně se na tento nesoulad zaměřil při provádění dokazování a snažil se ho objasnit i v rámci výpovědi policistů. Jak také sám žalobce naznačil, je účelem správního řízení zjištění stavu věci bez důvodných pochybností; tento účel byl postupem správních orgánů naplněn. Důvodná není ani námitka nedostavení se policistů k prvnímu nařízenému jednání. Tato skutečnost nemá na zákonnost rozhodnutí žádný vliv. Policisté byli z výsledku omluveni a na druhé jednání se řádně dostavili.

12. Dovolával-li se žalobce zásady *in dubio pro reo*, nutno podotknout, že použití této zásady je možné za situace, kdy by existovaly pochybnosti o žalobcově vině; žádné takové pochybnosti však zde krajský soud neshledal, neboť pro závěr, že žalobce naplnil skutkovou podstatu projednávaného přestupku, poskytuje spisový materiál dostatečnou oporu.

V. Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. 7. 2023

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce